

Massimo Ramella – Udruženje Piccolo Fiore

Dobar dan svima,

predstavljam Udruženje *Piccolo Fiore*. To je volontersko udruženje koje je osnovano 1984. godine da podrži aktivnosti *Domus Laetitia*, ustanove koja se nalazi u Sagliano Micca, u provinciji Bjela, blizu Torina. U toj ustanovi borave osobe sa različitim oblicima invaliditeta.

Naša delatnost se, dakle, odvija u okviru *Domus Laetitia* i zasniva se na zajedničkim aktivnostima.

Glavni ciljevi udruženja su:

- koordinacija volontera koji svoje vreme i znanje posvećuju korisnicima doma kroz obrazovne, rekreativne i sportske aktivnosti,
- organizovanje događaja za prikupljanje sredstava – ručkova, izložbi – kako bismo finansirali projekte doma,
- podizanje svesti kod mladih, posebno učenika, kroz susrete i svedočenja ljudi angažovanih u oblasti solidarnosti i volontiranja,
- humanitarna saradnja, posebno na Balkanu – već dugi niz godina saradujemo sa udruženjima i institucijama koje se bave osobama sa invaliditetom i volontiranjem, razmenjujući iskustva i dobre prakse.

Već deset godina imamo dragocenu saradnju sa prijateljima iz škole *Milan Petrović*. Bilo je mnogo važnih susreta, i kod nas u Italiji i ovde u Novom Sadu. Danas smo ponovo zajedno, i to pokazuje koliko je važno graditi odnose i mreže koje s vremenom donose značajne rezultate.

Zbog toga nam je veliko zadovoljstvo da učestvujemo na ovom sastanku u Novom Sadu, jer ovakvi susreti uvek donesu obostrano obogaćenje i ljudski rast.

Rashmi Constanza – Domus Laetitia

Dobro jutro svima,

zovem se Rašmi. Već 22 godine radim u zadruzi *Domus Laetitia* kao zdravstveno-socijalni radnik. Od 2011. godine bavim se i koordinacijom usluga, a trenutno sam odgovorna za dve stambene jedinice.

Kada sam razmišljala o tome šta da podelim s vama danas, setila sam se svojih početaka – kada sam bila volonter. Radila sam u staračkom domu, u prodavnici pravedne trgovine, na kampovima na Kosovu, i sa osobama sa invaliditetom u sportskim aktivnostima. Upravo iz tog iskustva rodila se moja profesionalna karijera.

Ono što me je oduvek vodilo jeste želja da gradim nešto korisno i lepo zajedno s drugima. Da svako, prema svojim mogućnostima, doprinese, i da iz tog zajedništva nastane nešto što ima pozitivan uticaj na drugoga – bilo da je to gest, reč ili zajednički put.

Tu sam dimenziju ponovo pronašla i u radu sa osobama sa invaliditetom – trudila sam se da oni budu protagonisti svog života, da osete da i oni sami mogu da daju doprinos i da budu izvor pozitivne energije za druge.

Na primer, jedno vreme sam pratila jednog korisnika sa fizičkim i kognitivnim invaliditetom u *Caritasovu* banku hrane u Bjeli. Zajedno smo pripremali pakete sa hranom za porodice u potrebi. To su bili trenuci u kojima smo negovali odnose, delili isti cilj, gradili nešto za druge, učili pravila i vrednost darivanja. To je bila i snažna prilika za integraciju.

Volonterizam je za mene uvek bio pokretač – način da se prihvati i vrednuje drugi, bez obzira na invaliditet i potrebu za podrškom.

Danas, kao profesionalac, trudim se da u svakodnevni život naših korisnika uključim volontere, u skladu sa njihovim sposobnostima i vremenom koje žele da posvete. To obogaćuje naš rad i donosi normalnost i prirodne trenutke socijalizacije.

Zahvaljujući volonterima uspeali smo da razvijemo i aktivnosti sa jasnim ciljevima koje inače ne bismo mogli da sprovedemo. Oni kroz svoje reči i geste dodaju vrednost našem radu, pomažu nam da na druge gledamo drugačijim očima i da živimo autentične odnose sa osobama o kojima se brinemo.